

vásáron szokott fényes fekete papírból kivágni a művész, pár lejért. (Félt volna ilyenhez modellt ülni.) Eltűntek a kihúzott, éles ráncok, de nem kapta már homlokára futó szemöldökét sem.

A kávéscsészének támasztva az üvegdarab. Bámulják egymást.

Hirtelen hasra vágta magát.

Majd talpra ugrott.

Féllábra állt, a sarkán pördült. Csípőre tett kézzel kettőt balra, kettőt jobbra lépegetett láthatatlan közönsége előtt.

Felvinnyogott, a hátát púposra görnyesztette, a nyakát tekergette.

A tükördarabban egyre változott az „ábra”.

Megtorpant.

Az üvegből erősen kimerült arc bambult vissza rá. Aztán a szemeitől kiindulva, teljesen az álláig – anélkül, hogy egyetlen izma rándult volna – az arcára kifordult, elnőiesedett. Szakála eltűnt, a haja kontyba csavarodott. Arcán függőlegesen a ráncok, szeme alatt félkörök. Annuska. A takarítónő, Annuska mindig szomorú gyermekarca. Annuska fegyelmezetten csodálkozó, nem szemrehányó tekintete.

Telefon a Megyei Egészségügyi Igazgatóságra. Egy névtelen (vagy aláírt) levél. Valakinek: üzenet a „főnökségnek”. Aztán a visszajelzés: Lovinescunét semmiképpen nem lehet kitenni. Hogy is gondolhattak arra az elvtársak, hogy pont Lovinescu Luciát, akit *mi* ajánlottunk annak idején; hogy annyi ember közül pont Lovinescuné essen bele az átszervezésbe! Különben úgy tudjuk, ő az egyik legjobb gondozónő az intézetünkben. *Vagy nem?!...* És kezelésre szorul: neurotikus. Beteg. Úgyhogy... Előre is köszönjük... Tehát: egyértelmű: Lovinescuné maradt. Annuska neve került fel helyette a listára.

Az ember nem mer a tükördarabkába nézni, szemét a karjával betapasztja. Mert Annuska után Béla, Jucika s talán még mások is következéneek ott... Elég! Elééééééééé!

Felhajtotta a kitöltött pohárka konyakot.

– Erzsébet! – üvöltötte, majd valamivel halkabban hozzátette: – Hol a nyavalyában koptatod ilyenkor azt a kurva-nagy seggedet?... A kintinban, nyilván! Tömjed csak a beled. – Közben azonban, amennyire kézzel tudta, összegyűjtötte az üvegszilánkokat.

– Erzsike – mondta megkönnyebbülve, amikor asszisztensnője belépett.

– Megírjuk a kórlapokat, doktor úr? – kérdezte nyugodt hangon az asszisztensnő, akár felizgatott kisgyerektől.

Őzláb Zsó, avagy a történet vége

Manapság mindenki csak telefonál – nem gondoljátok?! Ütögetjük, simogatjuk, pörgetjük, lebbentjük, nyikorogtatjuk, csikorogtatjuk a számokat egymás után. (A fogunkat is megcsikorítjuk néha, ha hívásunkra egy szem szülőanyánk helyett a halfasírtgyár jogtanácsosa válaszol.) Mostanság mindenki telefonkagylóval a fülén ébred és éjjelente elegáns, hófehér telefonkészülékekkel álmodik. Senki nem tud meglenni telefon nélkül. Ahelyett, hogy ülnénk a fenekünkön a ház előtti parkban, és csendesen beszélgetnénk. Vagy postagalambra bízva, vigasztaló levelet küldenénk egymásnak. Vagy mit tudom én... Csak ne telefonálnánk annyit, az isten szerelmére!

– Zsó, te vagy az? – hívta az orvos-igazgató kézdivásárhelyi barátnőjét.

Dr. Éles Vilmos két hétig végig részeg volt. Úgy nagyvonalakban. Reggel, amikor érezte, szúrva kerülgeti a fejfájás, felhajtott egy üveg sört; a folytatás aztán ment már magától... A köd, ami az agyára telepedett, védőháló alatt tartotta a fejfájását. De ugyanakkor piszkálódó gondolatait is...

Nem sokra tudott visszaemlékezni abból a két hétből.

Vagy csak tíz nap lehetett?

Ezalatt az egyetlen világos és tiszta pont az életében Őzláb Zsó volt.

– Dokil – kiáltotta lelkesen a telefonba Őzláb Zsó. – Mizujs? Egy vagon ideje nem láttuk egymást! Mit csináltok ti Z.-n? Hívtalak múlt héten, és azt a komor választ kaptam, hogy lehetőleg mostanában ne zavarjalak, mert egyre csak gyűléseztek, mindennap szinte... Valami átszervezés...

Zsót még a télen ismerte meg, beengedte korcsolyázni a befagyott tóra. Kerek arcú, kifogyhatatlanul vidám lány volt Őzláb Zsó; nagyon fiatal.

Jó volt vele tölteni azt az éjszakát.

És a következőket is.

– Remek! Ne mondd, doki! – kacagott Zsó. – És te azt mondtad, hogyne kérem, a tetőre fel lehet menni. Csak nyugodtan. És hogy persze, van létrátok is, elég hosszú!... Nagy lehetett! – Zsó nevetése, mint mindig, örömet csöpögtetett a doktor szívébe. És jó adag felejtést. A hangja megnyugtatóan simogatta, akár asszisztensnője, Erzsike jelenléte.

– Halló! A főinspektor elvtárs? – mondta Bercikém. Felesége és gyerekei a tévét nézték a másik szobában. – Mi az? Még mindig nem?... Nem sikerül?... Olyan nehéz, kedves, egyetlen istenverte, kurva interurbán számot beadni?

– Szervusz, Elemér. Mit csinálsz?... Tényleg nem tudod, ki vagyok? Nem is gondolod? Hát Ágnes, te hólyag, a legkiválóbb főnövér Z.-n... Szóval, miért is hívtalak. Arra gondoltunk a férjemmel, hogy szombaton összejöhetnénk egy kicsit. Csak mi négyen. Különben is, valamikor mostanában van a házassági évfordulónk is... Átjönnetek Évával. Lemosnánk valamennyire ezt a léépítést... Ja igen, én is hallottam. Lovinescunét vissza kellett venni. Felső „sugalmazásra”. S az a szerencsétlen takarítónő, Annuska került helyette a listára!... Lovinescuné? Dönts el te magad, Elemérke: mióta visszavettük, a hét nappól pont négyet dolgozott. Beteg volt, panasolta, rettenetes ideges fejfájás gyötörte, úgyhogy...

– Szóval kimenjek, doki? Holnap délután? Még ma, azt mondd? Nofene. Vigyek valami finom piát is? Vagy el vagy látva, szívem? – kuncogott Őzláb Zsó.

– Elemér? Ágnes. Nem bírtam kivárni a szombatot, el kell, hogy újságoljam... Emlékszel, hogy a múltkor Lovinescunéről is beszéltünk telefonon... Ja nem: miért gondolnám, Elemér, hogy meszesedik az agyad? Az csak olyan *társalkodási fordulat* volt.. Nyilván, hogy emlékszel. S ha úgy vesszük, én is vén vagyok már Elemérke, felejtetek... Igazad van: Lovinescu. Ma délelőtt behozta a rendelőbe a felmondását... Hét vagy nyolc napot dolgozott azután, hogy... Annuska helyett ő maradt... A fiúka, akárom mondani, a doktor úr, éppen gyereket vizsgált, s csak kítátotta a szemét az asszonyra, szólni se tudott. A keze a spatulával megállt a gyerek szájában, úgy kellett megböknöm...

– Visszahívtatok Annuskát? – kérdezte Orbán Elemér, az iskolaigazgató.

– Azt üzente, hogy már aláírta az új munkaszerződést: a malomban, a férje mellett dolgozik... S ne haragudjunk, de most már egyébként se...

– ...de tetszik tudni, kezd már idegesítő lenni, mindnyájunk számára... – Berci-kém tisztelettudó arccal görnyedt a telefon felé. Halkan beszélt, hogy ne zavarja a másik szobában tévézőket. – Órákat kell várni rá reggeliben, egy aláírásra. Amíg egy menetlevelet aláír... Már hívtam a főinspektor elvtársat, hogy tájékoztassam, de nem tetszett ott lenni az irodában... Fél napot kerestem múltkor ezt az én igazgatómat, valamit sürgősen meg kellett volna, hogy beszéljünk... mikorra megtaláltam... hogy józan nem volt, akkor keveset mondok! Fényes nappal, tetszik látni... fényes nappal részeg. – A gondnok vékonyka bajsztát simogatta, és behízelve mosolygott a telefonnak. – Valami hete már egy langaléta lány tanyázik a lakásán. Képzelheti a főinspektor elvtárs, mennyit törődhet a munkájával! És nyilván, nem is menyasszonya neki...

Őzláb Zsó rajongott a könnyűzenéért.

De csakis jó hangosan szerette hallgatni. Délutánonként, az éjszakába erősen beleenyúlva, Éles doktorral kettesben élvezték a legújabb rock-, pop-, diszkó-, sőt dzsessz-felvételeket. Na meg egymást.

A felcsergő telefon kagylóját az orvos vette fel.

– Ne tessék haragudni... – meglepődve ismerte fel Dumitru bácsi, idős éjjeliőrünk hangját –, hogy ilyen későn zavarom... Privát ügyben szeretnék... De... már szinte nem is merem mondani... Tetszik tudni, doktor úr... itt kint, a parkban hideg van... S a kutyám is muzikális. És ha már úgyis zenélnék... nem lehetne egy kicsit... egy kicsikét... hangosabban?

Az orvos-igazgató válasz nélkül, faarccal a magnetofonhoz lépett, és feljebb srófolta a hangerőt.

– Hurrá! – kiáltotta Őzláb Zsó.

– Összetört a tükör – mondta bele a zene bömbölésébe az igazgató. – Csak a tükröt törtem darabjaira!

– Doki, mi van veled? – kérdezte a lány.

– Semmi – válaszolta.

Pár nappal később – már teljesen józanon – megfogalmazta a lemondását.